

ARTICULUS II.

Oportet, materiam, & formam posse supernaturaliter separari, & separatim conservari.

43 Dicitur pro absolutam Dei potentiam posse, & formam sine materia conservari, & materiam sine forma. Conclutio quoad utramque partem est Scoti loc. c. & omnium Scotistarum, De forma ita probatur, Tum quia de facto ita conservantur accidentia eucharistica, ergo tanto magis ad erit possibile de forma substantiali, quae nobiliorem habet existentiam accidentali: Tum quia licet forma a materia materialis intrinseca, hanc enim exercet solum respectu compositi sed extrinseca, & ideo enim Deus supplere potest, si non in eodem genere materialis causae, saltem in eminentiori, scilicet in genere causae efficientis, ut de facto supplet in Eucharistia. Et hinc probatur evidenter altera pars de materia. Magis dependet posteriorius a prior, quam prius a posteriori, quia omnis dependentia simpliciter est ad aliquid prius, sed accidens est posterior substantia, forma materia, ergo si potest conservari accidens sine subiecto, forma sine materia, tanto magis materia sine omni forma.

Resp. Thomistae, quod licet materia sit prior forma in genere causae materialis, est tamen prior forma in genere causae formalis ipsa materia existente, quia eius existentia est formalis effectus forme sicut superficies est prior albedine, sed haec est prior superficie alba. Sec hanc solutionem implicare, patet ex dictis quæst. procedenti. Tum quia si est prior in genere causae materialis, ergo in illo priori intelligitur existens, quia nulla causa realiter causat physicè, nec est potens proximè ad causandum nisi existens: Tum quia ideo albedo est prior superficie alba, quia albedo in pariete non supponitur, ut est potens recipere albedinem, et in actu existentia supponitur in materia ad susceptionem forme: Tum quia materia humanitas a sumptæ per Thomistam non existit existentia suae forme cum nec forma propria habeat existentiam in Verbo, sed utraque existunt existentia Verbi, ergo falsum est, existentiam materiae esse effectum formalem formae, aut talem modum a Deo supplied nequeat, poterit ergo Deus facere materiam in universo existentem existentia aliunde accepta, quam a forma, ex quo motivo Recentiores quamplures, ut Hurr. Murcia, Hieronymus Pla. Amicus, & alii tenent, quod etiam si modo materia penderet in sua existentia a forma, etiam in genere causae formalis, adhuc per Deum potentiam posset existere sine forma, quia licet non possit efficiere Deus effectum formalem sine aliqua causa formalis, tamen potest illum efficiere sine causa formali consensuali, dummodo sit alia causa formalis suppletis naturalis.

Resp. ad hoc Comp. disp. 3. q. 6. existentiam materiae esse effectum formalem formae, non quidem primum, quia hic est tribuere ad naturam essentiae ipsi materiae per informationem sed secundarium, qui proximè semper supponit primum, formam scilicet materiam unitam, & licet effectus iste secundarius possit aliena suppleri existentia, ut contingit in exemplo allato de humanitate Christi, id tamen fieri nequit, nisi supponatur primum effectus, scilicet actuatio materiam per formam, quod adhuc materiae convenit in Verbo: dicunt enim materiam, quia est merè potentialis, esse de se improprietatam ad recipiendum existentiam, quae est ultimus actus, ideoque necessario per actum intermedium, qualis est forma, proportionali debere, & sic etiam respondet Manca, Jorda S. Th. & alii Thomistae recentiores. Sed haec solutio falsè innititur fundamento, quod scilicet materiae omni prae carere actualitate, & quod existentia sit perfectior essentia, cum enim non sit solum modus, & conditio essentiae, non erit utique perfectior illa, & consistat in omnibus rebus earum perfectionem consistere in essentia, falsum item est formam esse medium necessarium ad materiam existentiam recipiendam, esse enim id potest concedi in ordine ad existentiam ultimam, & completam, quae est compositi, tamen omnino negandum est de existentia partiali, & incompleta.

44 Respondent etiam, quod licet materia sit prior forma, non tamen omne absolutum prius potest esse sine suo posteriori, quia causa inseparabilitatis non solum esse potest dependentia, sed etiam necessaria connexio; nam partes unitae sunt priores totae, nec tamen esse possum sine toto, quia partes est prior qualitate, nec tamen esse potest sine figura; corpus est prius omni presentia locali, nec tamen esse potest sine omni natura est prior substantiali, nec tamen esse potest sine illa, & sic de aliis.

Sed neque haec foris satisfacit; quando enim concederemus, inseparabilitatem duorum, non tantum a dependentia provenire, sed etiam a necessaria connexione, & quando instantias adductas admitteremus, adhuc Adversarii non probant hanc necessariam connexionem inter materiam & formam, nam supra probatum est, materiam haec etiam, veluti conditione concomitantem, sine qua ex natura rei periret, esse cum forma connexam, & quando etiam hanc necessariam connexionem materiae cum forma admitteremus, haec adhuc non impediret separationem in ordine ad agens supernaturalis, sed tantum in ordine ad agens naturae, sicut dicimus de necessaria connexione, quam habet forma cum suis dispositionibus conaturalibus, ut in materia conservetur, quod utique impedit separationem ejus ab eis, vel causalium naturalium, non tamen in ordine ad Deum, qui potest conservare formam in materia sine illis dispositi-

tionibus. Accedit, quod, ut notat Lich. in 2. d. 12. q. 3. solvendo argumenta Cajetani, instantiae illae non sunt ad propositum, quia aliud est loqui de absoluto priori realiter distincto in ordine ad illud quod ipsum, scilicet actu est in rerum natura, & sequitur per naturalem emanationem ab eo absque actione extrinseca agentis, ut se habent accidentia quaedam necessaria pro conservatione substantiae, a quibus proinde ipsa dependere dicitur a posteriori, & in conditionibus concomitantibus, & ut in universum se habent entitates quaedam quas Recentiores appellant modales in ordine ad res, quoniam sunt modi conaturalēs, ut substantia respectu substantiae, figura respectu quantitatis. Aliud est loqui de absoluto priori realiter distincto in ordine ad illud, quod nec habet rationem modi respectu ejus nec conditionis naturalis necessitate absoluta, ipsum consequens pro ejus conservatione, quae afferuntur in instantiis, se habent prius modo, & forma ad materiam se habet posteriori, quia nec est ejus modus, nec ad positionem materiae necessario ab ea emanat per naturalem sequela.

45 In oppositum obijciunt Primò cum Thomistis ad probandum, implicare materiam sine forma existere; & tum quia esset in actu, & non in actu, actum haberet, quia haberet existentiam in rerum natura, non haberet actum, quia non haberet formam, quae est omnis actus, Tum quia esset individuum, & non esset individuum, esset quidem, quia solitaria existit; nec esset, quia non haberet formam, quae sola ponit individuum in determinata specie entis, & est principium individuationis, tamen materiae quam compositi, ut docet P. Fab. Theor. 90. Nec sufficit communis relatio, quod esset in determinata specie incompleta entis, & substantiae transcendente impeditur communis est ad completas, & incompletas, quia quod est in tali specie imperfecta, ratione incompletis hinc per se, & directè debet pertinere redutive ratione ejusdem ad aliquam certam speciem completam; & prae dicam, tamen patet de anima separata, quod materiae a forma separatae convenire non potest, quia talem redutio nem non habet, nisi per formam, Tum tandem, quia materia, & forma sunt magis unum, quam subiectum, & passio, quia unum unum per se, & essentialiter, non sub subiectum, & passio, ad hanc implicat ab invicem separari, &c.

Resp. quod esset in actu entitativo, quem alii appellant transcendentem, quia omnibus entibus convenit, non autem in actu formali completo, & specifico, quia a forma provenit, & competit solum rebus in specie completa existentibus, & proinde appellatur praedicamentalis, & in hoc nulla currit implicatio. Ad aliud dicimus, separationem materiae a forma non inferre novam difficultatem de specie intrinseca, & essentiali materiae, sicut enim forma adveniens materiae non illi affert differentiam essentialem, ita non dat illi speciem intrinsecam, & essentialem, sed extrinsecam tantum, & adventitiam, completam tamen, & perfectam, est ferit igitur eadem numero, & specie, ut tunc est in composito, quia a forma, nec agnoscit differentiam individualement, quod dicit P. Faber, cum per ultimam suam realiter individuatur, ut Scot. 2. d. 3. q. 6. C. nec esse specificum nisi praedicamentale, & completum, nam ex se est determinata ontice, a quo quoque alia distinguenda, & ex se est in specie determinata entis, & substantiae transcendente sumptæ; & cum dicitur determinabilis, & redutive tantum in specie, hoc intelligi debet de specie praedicamentali, & completa, & quando obijciunt, quod quicquid est indeterminatum specie incompleta, debet redutive spectare ad determinatam, dicimus id valere de substantia incompleta determinate, qualis est forma; non determinabilis, ut materia, quia haec ex munere proprio, & naturali conditione sua debet ad omnes species esse contrahibilis, & licet ad hanc vel illam actu trahatur per formam reductam, aptitudinem tamen de omne reducibilis est, & ita licet separata a forma sine ulla reductione actuali: neque hoc ulla involvit repugnantiam: rationes validiores congerit Scotus ipse pro Thomistis loc. cit. quas optime dissolvit, & digna sunt, quae videantur, ubi ad tertium, aut materiam, & formam esse magis unum subiecto, & passione, unitate unionis, non identitatis.

46 Secundo obijciunt Comp. quia ordo essentiae distinguitur realiter ab ordine existentiae, & est prior illo, & ad illud inaccessibiliter supponitur, ergo actus, qui per se pertinet ad ordinem essentiae, erit prior illo, quia ad ordinem existentiam spectat, sed forma substantialis est actus pertinet ad ordinem essentiae, ergo materiae esse in actu per formam substantialem necessario supponi debet, & hoc, ut fit in actu existens per existentiam. Conf. si materia prima est pura, & prima potentia, sed existentia est maxima omnium actualitas, ergo, ut haec potentia reddatur proportionata ad recipiendam existentiam, quae est ultimus actus; necesse est, ut mediet forma substantialis, & specificatio ab ea desumpta, quae aliquid actualitatis, & aliquid potentialitatis habet, non enim ad actum ultimam, nisi per intermedium deveniri potest.

Resp. licet negari possit assumptum quoad primam partem, tamen illo admisso cum consequentia, neg. subtilitas minor, si intelligatur de actu absolute sumpto, ut re vera Adversarii intelligunt, qui in ordine existentiam materiam ita tunc puram potentialitatem sine ulla profusa actualitate, quod falsum est, quia, & si materia non habeat actualitatem specificativam, & determinatam, habet saltem entitativam, quae sollicitur ut sine forma constitui possit a Deo in actu existendi: imò hoc argumentum nedum probatur materiam primam non habere existentiam distinctam, verum etiam probatur non habere essentiam distinctam a forma quia actualiter essentiae per argumentum est ipsa forma substantialis, unde citra formam materia prima non

non habet essentiam ab ullo ente distinctam; Ad Conf. amissa majori, quod materia sit pura potentia per exclusiones cuiuscumque actus formalis, negatur absolute minor, & sanè mirum est, quomodo Adversarii ideo hunc modum existentiae extollunt, ut eum vident participationem quamdam Divinitatis, cum tamen ut supra diximus perfectio rei consistat in essentia existente aut absolute loquendo sit imperfectior illa, modus enim deficiat a re, cuius est modus, & do sit imperfectior esse actus essentiae, qui tenent per eam essentia actu est, tamen non omnia ad eum est simpliciter perfectior potentia actuali, sed tantum secundum quid, ut patet de accidentibus respectu substantiae, quam perficiunt, itaque nec materia est in pura potentia, ut eam ponat Adversarii, nec existentia ita pura actus, ut materia indigeat proportionari per formam ad eam recipiendam, & ultima totius, quod utique nequit participare materia, nisi mediante forma.

47 Tertio arguunt Jorda S. Th. Manca, & alii recentiores, existentia est relata ad actum secundum ipsius formae, ergo non potest intelligi existentia sine forma, quia intelligitur actus secundum sine primo, sicut ex eo quod substantia sit proximè capax producendi operationem, quae est actus secundus, debet intelligi actus primus, qui est potentia activa proxima. Conf. quia impossibile est dari effectum secundarium sub alto primario, secundarius autem effectus forme est existere primarius vero informare materiam, & compositum constituere, ergo &c. Denum existentia, quia materia existit separata a forma, aut esse spiritualis, aut corporae, cum non sit medium; non spiritualis, quia spiritualitas abstracta à materia, ergo erit corporea, & sic continetur sub genere corporis, & non esset in aliqua specie infima illius, quia talis specificum est a forma, quia carere supponitur.

Resp. negando assumptum, quod Thomistæ per totum secula numquam probantur; nam existentia est positiva ad usum existentie ipsius essentiae, quam cum habeat materiam distinctam a forma etiam secundum ipsos distinctam quoque existentiam possidere debet. Ad Conf. pariter negatur minor quoad primam partem, si sermo fiat in ea de existentia in universo, Ad 3. ex dictis n. 13. patet quo sensu materia sit secundum se substantia corporea, & quo sensu esse sub genere, & specie corporis est n. 4. & rursum ex n. 3. patet quomodo hoc argumentum non minus probat materiam propria carere essentia, quam existentia, quia esse specificum essentiae non minus, a forma oriri dicitur Thomistæ, quam esse existentiae.

Quarto arguunt alii, Materia magis pendet a forma substantiali, quam ab accidentali, vel saltè aequaliter: sed non potest esse sine omni forma accidentalibus, & duratione, ergo &c. Rursus materia humana neque existere sine aliquo individuo, ergo nec natura sine aliqua forma, conseq. patet, quia difficilior videtur puram potentiam esse sine actu, quam ens actu, qualis est natura humana existere sine alio actu.

Resp. quicquid fit de min. de qua inferus disp. 3. qu. 4. neg. majorem, ut enim constat ex dictis art. 1. inferus q. magis pendet materia a quibusdam formis accidentalibus ipsam naturaliter consequentibus, quam ab ipsa forma substantiali. Ad aliud neg. consequentia, quia natura communis non distinguitur realiter a suis individuis sicut materia a forma.

48 Denum arguitur ad probandum & contra non posse formam conservari a materia separata. Tum quia essentialiter est pars compositi, ergo non potest existere nisi in composito unita materiae, & profus repugnat quod est essentialiter pars, existere solitarie, & rationem totius habere. Tum etiam quia unum relativum esse nequit sine alio, nec etiam supernaturaliter, ad forma est relativa ad materiam, ut actus ad potentiam, Tum quoque impossibile est, formam materialem per quantumque potentiam fieri immaterialem, & spirituale, sed talis evaderet forma materialis eo ipso, quod a forma separaretur; Tum præterea 2. Phys. 30. forma physica se habet ad materiam, ut simitas ad naturam; sed impossibile est, similitatem poni extra naturam; Tum denique si forma separaretur a materia, foret a us, & non foret actus; foret, quia forma est essentialiter actus, & per actum desinitur, ut patet de anima; non foret, quia ex hypothesi per se esset, & nihil aduaret.

Resp. si velimus concedere, formam esse essentialiter partem, hoc certe intelligi nequit actu dicitur, sed tantum potentialiter, quia esse actus partem sibi accidit in advenitu unionis cum materia, unde si scilicet sibi accidit, esse actus materiae unitam, ita accidit, esse compositum actualem compositi. Ad 2. materia, & forma non sunt relativa praedicamentalia, sed transcendentia solum, quorum unum non respicit alium necessario in actuali existentia, sed sufficit, quod respiciat in esse possibili, unde potentia viva conservari potest sine colore, potentia effectiva, sine actu. Ad 3. responderet Doctor loc. cit. negando minorem, quia sicut quantitas est forma ejusdem naturae, quando est in subiecto, & quando separat, sic, & forme substantiales se habent ante, & post separationem, neque essent spirituales; tum quia hoc eis repugnat secundum se, tum quia adhuc capere sunt informare materiam; & ad summum immateriales diceretur secundum quid, quatenus non essent materiae actualiter immerse. Ad 4. Respondet Doct. d. 12. qu. 1. Apud Philosophum idem esse naturalem accidentibus ipsam naturaliter consequentibus, tum quia hoc eis repugnat secundum se, tum quia adhuc capere sunt informare materiam; & ad summum immateriales diceretur secundum quid, quatenus non essent materiae actualiter immerse. Ad 4. Respondet Doct. d. 12. qu. 1. Apud Philosophum idem esse naturalem accidentibus ipsam naturaliter consequentibus, tum quia hoc eis repugnat secundum se, tum quia adhuc capere sunt informare materiam; & ad summum immateriales diceretur secundum quid, quatenus non essent materiae actualiter immerse. Ad 4. Respondet Doct. d. 12. qu. 1. Apud Philosophum idem esse naturalem accidentibus ipsam naturaliter consequentibus, tum quia hoc eis repugnat secundum se, tum quia adhuc capere sunt informare materiam; & ad summum immateriales diceretur secundum quid, quatenus non essent materiae actualiter immerse.

Philosophus, posse formam existere. Ad 5. negatur sequela; foret actus fundamentaliter, quatenus apta foret informare materiam, sed non formaliter, quia non fundaret actualem respectum informationis; & negatur formam esse actum quidam derivativum, & cum hoc aserit Philosophus intelligendum est denominative; quare autem anima definitur in ordine ad corpus, videatur Doctor modò cit. sub littera L.

ARTICULUS III.

Quo pacto materia, & forma conservantur à Deo ab invicem separatim.

49 Dicitur, pro conservatione materiae, & formae separatim, nec opus esse novo periculis modo positivo, neque novo concursu majori, & alterius rationis ab eo, quo earum entitates conservabantur prius a Deo, quando erant conjunctæ. Est Scoti, & Scotistarum loc. cit. De materia probatur, cum enim ex dictis propriam habeat existentiam, & etiam substantiam, quae omnimodam excludit dependentiam ab alio, ut sustentante subiecto, nulla certe videtur necessitas hujus novi periculis modi positivi. Conf. quia ideo anima rationalis ponitur existere separata a corpore absque novo periculis modo, quia de se habet materialem substantiam, & contra, ideo communiter ponitur materialis forma, & accidens hoc indigere periculis modo, illo non indiget substantia, ergo cum materia hanc habeat, illo non indiget eodem modo probari potest, neque esse necessarium speciale influxum: ideo enim passim aserunt Adversarii necessitatem specialem concursus in conservatione formae materialis, & accidentis abique subiecto, quia subiectum verum habet influxum in formam materialem, qui proinde à Deo suppleri debet: cum igitur forma nullam propriam habeat influxum in materiam, non indiget peculiari influxu Divino, quo forma casualitatis suppletur: sicut è contra fatentur, animam separatam ideo non indigere speciali concursu pro sui conservatione, quia quando erant in corpore, in sua existentia à corpore non dependebat; ut igitur materia maneant sine forma, sufficit sola continuatio ejusdem influxus, quo prius sub forma conservabatur, & desinitio influxus, quo formam conservabatur in ea, nec aliud ex parte Dei requiritur.

50 At de forma conclusionè videtur difficilior probatu; cum enim per se esse in rerum natura, hoc est, sine actuali dependentia a subiecto, modus sit essendi formalis naturae, ut ait Ruvius citat. valde diversus ab eo, quem forma habeat in subiecto, & aliquid addens supra communem existentiam extra causas, & aliquid adde, posse solum extrinsecum concursus efficientie, sed aliquid in natura ipsa de novo esse concessum, & cum forma verè à materia dependeat, ut ait Arriag. disp. 3. Phys. n. 40. cum hanc causalitatem supplere debeat, utique novum concursum, & majorem adhibere debet à priori diversum, qui se solo sufficientes non erat ad conservandam formam, sed indigebat concursu causae secundae, scilicet materiae. Sed neutrum horum necessarium est pro conservatione formae separate, & si naturam consideremus illius modi, quo forma dicitur per se esse, dum est à materia sejuncta, & naturam concursus Divini cum causis secundis; modus enim per se essendi, quo dicitur, accidentia per se existere in Eucharistia, ut docet Doct. d. 12. q. 2. sub finem, non importat aliquam perleatatem positivam, qualis secundum communem est substantia, sed dicit solum negationem actus essendi in alio, ut in subiecto, cum aptitudine ad talem actum, & ut ait Doctor, non esse, nisi per se esse negativè, ergo cogitari non debet, ut modus positivus per se essendi de novo forme materiali communicatus eo ipso, quod extra subiectum ponitur, & conservatur, & cum sit supra negatio essendi in alio actualiter, nihil addens positivum supra communem existentiam formae extra causas præter aptitudinem, quam connotat in forma, dependendi à subiecto, poterit haberi per solum concursum extrinsecum Divinum continuatum in ordine ad materiam, substractum in ordine ad formam, & ejus existentiam in subiecto.

Deinde modus hic perleatatis, & substantiae, vel ita opponitur inherenter, ut eam negat a subiecto, in quo existit in actu primo, quam secundum: nam actualiter, quia aptitudinaliter, vel solum ut excludit actualitatem non esse in actu, non potest primo modo fingi, quia inherencia aptitudinalis tolli profus nequit à forma materiali, cum sit ei realiter identitativa; secundo modo sufficienter statuitur per solum negationem actus secundum modo quo dicitur, corpus Christi in Eucharistia esse penetrabile, quia caret actu impenetrationis, & hominem dormientem irrationalem, quia actu non discurrunt; univerſaliter enim actus secundus sufficienter excluditur per simplicem negationem, licet actus primus excludi possit per positionem, quam doctrinam de duplici negatione actus primi, & actus secundi fuisse tradidit Doctor 2. d. 3. q. 2. & 3. d. 1. q. 1. h. quod adhuc amplius explicatur, quia licet negatio, quae necessario rei convenit, petat in alio, quod postea, ratione cuius rei convenit talis negatio, & simpliciter repugnat opposita affirmationi; negatio tamen, quae rei convenit contingenter, non supponit in re aliquod tale positivum necessarium, ad negatio actualis inherenter formae in subiecto contingenter convenit, ergo non per aliquem modum positivum.

Denique separatio formae à subiecto fieri potest per solum subtractionem influxus, quo prius à Deo subiectum conservabatur, & continuationem ejus, quo conservabatur forma, & ita de facto creditur.

inms: in Eucharistia accidentia per se manere per solam destinationem...

51. At nendum pro conservatione formae separatae necessarius non est novus perfectitatis modus...

52. Nec respondere valet: concursus Divinum non mutari, sed eundem numero augeri, & intendi eo modo...

Solvuntur Objectiones.

53. In oppositum obicitur primo ad probandum, materiam separatam recipere a Deo novum perfectitatis modum...

ergo habeat alium modum essendi sibi a Deo tributum; Tum 5. non videtur conservari posse separatam eodem concursu...

54. Respondeo primum non esse eandem rationem de parte integrali, & essentiali; integralis enim indiget indivisibili...

55. Secundo obicitur, ad probandum, formam indigere separatam novo perfectitatis modo positivo; Tum quia ideo diximus...

Respondeo primum negando assumptum, diximus quidem materiam minus indigere tali perfectitatis modo positivo...

vativam formae intervenit modus positivus inherentiae, quia nequit poni forma in subiecto, quin etiam ponatur respectus iste unionis...

56. Tertio obicitur, quod forma separata indigeat novo, vel saltem majori influxu. Tum quia prior influxus de se erat insufficientis...

Respondeo ad 1. quod est idem influxus, qui prius dicebatur insufficientis solum secundum modum, non secundum rem...

QUESTIO IV.

An sit una omnium rerum materia, & una communis forma corporeitatis pro omnibus, vel saltem quibusdam, corporibus...

57. Quaestio non solum esse potest de unitate materiae rerum corruptibilium, & sublunarium, sed etiam caelestium corporum...

bilem doctrinam Seraphici Doctoris 2. d. 3. p. 1. art. 1. q. 2. quam tenet P. Cavellus libr. de Anima Scotus vulgariter adripit. quae 11. Hac igitur de re plures extant sententiae...

58. Qui vero non solum in his corporibus inferioribus, sed etiam in superioribus materiam reponunt, sunt inter de diviti; Alii enim dicunt, esse materiam eisdem rationis in his, & illis...

Circa secundam quaestio partem de forma, sunt etiam varia placita. Quidam statuunt in omnibus, & singulis corporibus, rem simplicem, quam mixtis, tam animatis, quam inanimatis formam quandam physicam, specie ab aliis distinctam...

ARTICULUS I.

Declaratur unitas materiae corporaliu(m) substantiarum, & etiam spiritualium, si in ipsi dicitur.

59. PRO decisione huius articuli, notandum est, quod duplex est unitas specifica; alia completa, & alia incompleta. unitas vero numerica triplex est...

Dicimus materiam unum corpus, non solum substantiam comprehendendo, sed etiam caelestia, quae secundum veritatem materiae constant, esse unam speciem aetherae, & si numero multiplicat in...

Diversitas corporibus, at si quoque daretur in substantiis spiritualibus...

69 Respondere solent, materiam horum inferiorum differre a materia...

De hac quamvis materia sit una specie in omnibus corporibus, est tamen...

66. Secundo arguitur ex alio, quod sit species diversae...

ta aquarum colluvies a numero aqua diceretur... 61 Quo ad alteram partem etiam probatur conclusio...

62. In oppositum obiicitur primo, quod omnium corruptibilitum...

Resp. ad 1. Philo. hunc rem. 60. vel. quod materia successivè...

66. Secundo arguitur ex alio, quod sit species diversae... Resp. ad 1. auctoritatem illam intelligi debere...

cuia dicit, qualis est materia, nam dat ei esse specificum...

64 Petes. An de absoluta Dei potentia possint dari plures species...

Asserendum tamen est, unitatem specificam materiae positivam...

66 Sed instant Complut. i. quod materia secundum se non includit...

Resp. neg. assumptum, cuius probatio valet de unitate specificae...

completa, non incompleta, qualis est species materiae, quae, ut à ceteris...

ARTICULUS II.

Ostenditur, in quibus necessariis sit corporeitatis forma praeter peculiarem...

67 Dicitur in solis corporibus animatis formam corporeitatis...

Thomistae respondent, non esse idem corpus, sed novum generari...

Item Christus Luc. 24. & Jo. 10. ex identitate vulnerum in corpore...

68 Sed haec non solum sensu, sed etiam rationi adversantur, si enim...

Resp. quidam necessitatem huius similitudinis oriri ex parte materiae...

riae non quidem nude, quo sensu indifferens est, sed disposita...

69 Resp. alii necessitate huius similitudinis oriri ex forma...

Hinc alii negare non audent identitatem accidentium in corpore...

70 Demum contra utroque; Adversarios, hac vel illa via incedentes...

71 Secundo principaliter probatur conclusio theologice; Si in animalis...

72 Tertio principaliter demonstratur a priori necessitas formae...

idem vivum, & mortuum, contra manifestas auctoritates Patrum...

73 Sed nihil horum satis facit, non primum, tum quia, ut urget...

74 Deinde eadem necessitas ostenditur etiam in ceteris animalibus...

75 Denique ex didis probatur altera pars conclusionis, quod necessaria...

76 In oppositum obicitur: Primum, quod se superflua forma...

77 Resp. assumptum esse verum de continentia inferioris in superiori...

corporeitatis in viventibus, & primo in homine; quia anima...

77 Resp. assumptum esse verum de continentia inferioris in superiori...

78 Ad 5. ex modo allata doctrina dicimus, formam quaecunque...

79 Ad 6. L. quod si per se per se per se per se per se per se per se...

80 Ad 7. & cetera si per se per se per se per se per se per se per se...

81 Ad 8. & cetera si per se per se per se per se per se per se per se...

diat cum quantitate untri materiae primae, & certe hoc conflictum...

77 Resp. assumptum esse verum de continentia inferioris in superiori...

78 Ad 5. ex modo allata doctrina dicimus, formam quaecunque...

79 Ad 6. L. quod si per se per se per se per se per se per se per se...

Soluntur Objectiones.

eiunt Caelum corporeum, & non compositum, & quidam Angeli...

Ad 7. licet non oporteat, formam esse formaliter talem, ut quod...

79. Secundo arguitur ex absurdis. Primo enim sequitur ex hac...

80. Respondeatur, partes animalium dupliciter spectari posse...

81. Tertio obicitur, quod non sit peripatetica haec nostra opinio...

82. Respondeatur, quod non sit peripatetica haec nostra opinio...

83. Respondeatur, quod non sit peripatetica haec nostra opinio...

84. Respondeatur, quod non sit peripatetica haec nostra opinio...

principium illius motus, qui sit secundum elementum predominantis...

Quarto denique obicitur ad probandum dari debere unam...

QUESTIO V.

De potentia materiae erga formas.

82. Materiae potentia est, tam respectu formae, cuius est subiectum...

Quicquid tamen sit de hac re, parum refert in proposito, quia...

ARTICULUS I.

An potentia materiae ad formas sit naturalis, vel neutra.

Quaestio praecipue inter Scotistas vertitur, Rada namque 1. p....

paretur ad formam, distingui in naturalem, violentam, & neutram...

Dicendum est, potentiam materiam ad omnes, & singulas formas...

84. Resp. P. Faber & Muscat. ex ipso, materiam inclinari naturaliter...

85. Resp. Muscat. adhuc ex Fab. potentiam naturaliter respicientem...